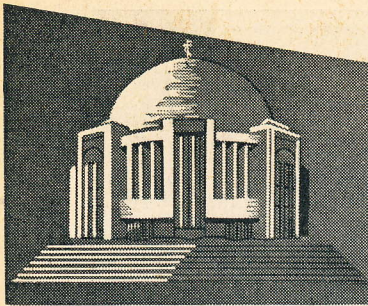

In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden
moed, Ik heb de wereld overwonnen!

JEZUS CHRISTUS

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 12 . PASCHEN 1947

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard
Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

Golgotha in de Openbaringen

Stoffelijke gedachten

Omtrent Christus' Kruisdood bestaan vele en uiteenlopende meeningen. Er zijn historici, die Jezus van Nazareth „klassificeeren” als een fanaticus, die het als zijn taak zag het rijk van Koning David in den ouden luister te herstellen. Hierdoor verklaren zij den aanhang, dien hij vond bij zijn verdrukt Joodsch volk. Dit zag in hem zijn bevrijder, wat de woede en de teleurstelling verklaart, toen het moest ervaren, dat zijn leider op het beslissende oogenblik faalde en niet meer dan een grootspreker bleek te zijn, die den kruisdood derhalve meer dan verdiende.

De Fransche schrijver Renan schildert Jezus als een innemenden zonderling, die zich maar al te graag door zijn medeburgers liet bewierooken en op den duur niet meer buiten hun enthousiaste aanbidding kon. Tegen het eind van zijn leven volgde toen de catastrofe, welke het ellendig deel wordt van een ieder, die leeft „boven zijn stand”. Verlangend naar den dood, die hem van zijn schijnheldendom kon verlossen, omhelsde hij toen het kruishout, dat hem weliswaar vreeselijke pijnen gaf, maar hem tevens kroonde met het aureool van den held.

Philosophen als Schopenhauer en Nietzsche tekenen Christus als een pessimist, die aan zijn „Weltschmerz” te gronde ging. Anderen geven als hun meening, dat de reine, schuldeloos levende Jezus zich aan zijn vijanden overgaf in het stellige vertrouwen, dat God hem te hulp zou komen om de wereld hierdoor een

beslist antwoord te geven op de vraag: „Beloont God het goede en straft Hij waarlijk het kwade?” De armzalige kréég zijn antwoord: God zweeg en liet Zijn kind in afschuwelijke pijnen omkomen, wat volgens deze beschouwers Jezus' wanhoopskreet aan het kruis verklaart . . .

De opvatting der christelijke kerken wijkt hiervan geheel af. Zij leeren, dat Christus door Zijn kruis de wereld heeft verlost. Om dit dogma te kunnen begripen moet men terug tot den tijd, dat God wereld en mensch schiep. Het moet toen Zijn bedoeling zijn geweest, dat Zijn schepselen „een op een bovennatuurlijk niveau verheven bestaan” gingen leiden. Deze Adam en Eva echter zondigden door het eten van een verboden vrucht, wat opstand beteekende tegen den Goddelijken Wil. Zij werden uit het Paradijs verdreven en met hen al hun nakomelingen, die belast met de erfzonde als bannelingen over de wereld gingen. God was „oneindig beleedigd” en geen menschelijk berouw, geen menschelijk offer kon Hem de gevraagde „oneindige voldoening” geven. „Er bleef dus slechts één mogelijkheid,” zeggen de kerken, „de verlosser der wereld moest God en mensch tegelijk zijn; mensch om te kunnen voldoen voor wat de menschen misdeden, God om aan deze zoendaad oneindige waarde te geven.” Aan deze eischen voldeed Gods Zoon: Jezus Christus. Deze schonk Zijn Vader oneindige voldoening en oneindig eerherstel. Hij bevrijdde daardoor de menschheid van de zondeschuld en kocht haar los van de slavernij des duivels.

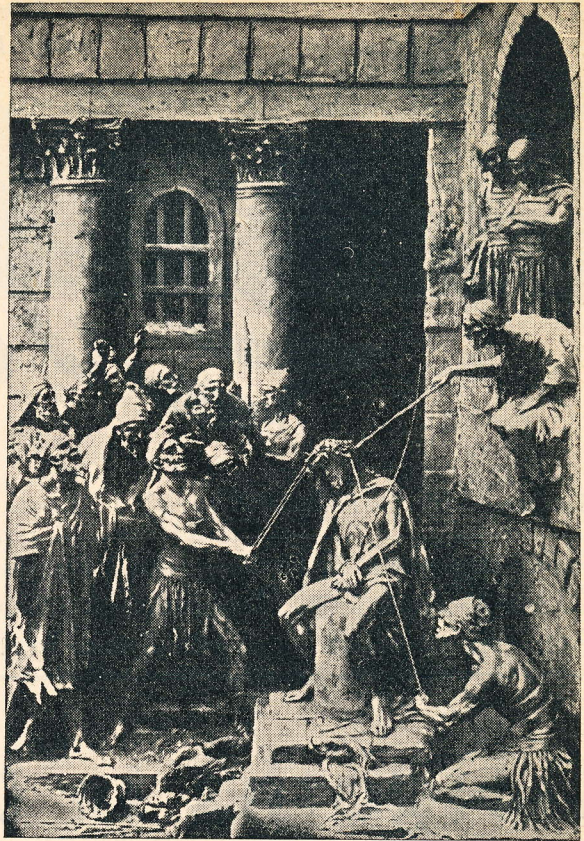
De leer van de Hemelen

Wat leeren nu de Engelen over deze gewichtigste aller vragen? Wat aanschouwden zij, toen zij als mensch in het gezag der hemelen werden opgenomen en begeleid door hun Meesters zich naar Golgotha spoedden om er de waarheid omtrent Christus' leven en handelen te leeren kennen? Het antwoord bevat Jozef Rulof's boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien”, hem geschonken door Meester Zelandus als vertegenwoordiger van Gods universeel geworden Kinderen.

Voor wie in het aardsche, dogmatische denken is opgegroeid zullen zijn Openbaringen schokkend en profaan zijn. Zij waren het ook voor ons, maar we lieten de astrale leerstellingen tot ons leven spreken, we overdachten ze en maakten ons er één mee. Stout, maar verbijsterend reëel en eenvoudig, ongekend, maar indrukwekkend en bevrijdend — zoo zijn de aard en de beteekenis van de hemelsche Openbaringen het duidelijkst gekenschetst. In hun licht schrompelen de stoffelijke opvattingen ineen tot klein-menschelijke gevoelens, onmachtig om ook maar een gering deel van de Goddelijke werkelijkheid tot bewustwording te brengen. Ontzaglijk en revolutionnair zijn de mededeelingen van de Hemelingen, ze moeten het zijn, doordat zij uit Gods Persoonlijkheid gestalte ontvingen!

Dit dan zijn de waarheden, die de Engelen, knielend op Golgotha, uit Christus' mond ontvingen:

Toen God aan Zijn Scheppingen begon en Zichzelf

in biljoenen deelen splitste, ontving Christus met ons het leven. Hij was als wij en kreeg van Zijn Vader niet meer. Als rechtvaardig God kon. Deze voor geen van Zijn Kinderen onderscheid maken. Als een Vader van Liefde kon Hij onmogelijk het eene kind boven het andere stellen en een astraal wezen scheppen, dat als Zijn eenig volmaakte Zoon in de ruimte hoog boven Zijn andere schepselen zou tronen. Zoo maakte Christus alle stadia van het leven door, Hij leerde de door Zijn Vader geschapen stoffelijke en astrale wetten kennen, bouwde aan de hellen en de hemelen, won den eenen cosmischen graad na den anderen en bereikte eindelijk het „Al”-stadium, zoodat Hij kon zeggen: „Ik en Mijn Vader zijn één!”

Alleen door het gansche Goddelijke Scheppingsplan graad na graad te ontmoeten, te verkennen en eigen te maken, is Christus Goddelijk geworden en alleen daardoor is Hij God en mensch tegelijk.

Wordt Zijn Heilige Persoonlijkheid nu geringer, wordt zij er door mismakt? Neen! Dit deden de kerken door hun dogma. Zij brachten een scheiding tusschen Hem en ons en maakten hem onbereikbaar door Hem een hooger scheppingsvorm toe te kennen. Iedere voetstap, dien wij op aarde of in de andere werelden Gods zetten, is ook door Christus geplaatst. Onze evolutie was de Zijne, onze strijd naar bewustwording werd door Hem volbracht, ons falen werd ook Zijn deel, zooals Zijn victorie eens de onze zal zijn!

Geen kind van God, ook Christus niet, bleef buiten

Hij schiep niet eerst twee menschen, Hij schiep er biljoenen. Hij bouwde geen Paradijs om er den mensch na het eten van een vrucht weer uit te verdrijven. Hij werd niet beleedigd en eischte geen voldoening. Zoo handelt alleen een menschelijke God. Op het oogenblik, dat Hij ons schiep, had Hij ons niets meer te schenken. Hij gaf Zichzelf aan ons en hierdoor wist Hij, dat Hij Zichzelf eens in Zijn volheid door ons verstoffelijkt zou zien. Als eersten bereikten Christus en de Zijnen dit Goddelijke stadium. Met al Hun vermogens, met al Hun geluk, kunnen zij echter eerst volledig zijn, wanneer elke door God geschapen ziel Hun hoogte heeft bereikt. In dat gevoel keerde Christus terug naar de aarde om daar eens en voor goed de Wetten en Wenschen van Zijn Vader bekend te maken. Den ook eens door Hem beleefden graad van het aardsche leven ken- nend, wist Hij heel goed, dat wat Hij namens Zijn Vader eischte, den menschen een soort waanzin zou schijnen. Dit legde Hem den plicht op de uitvoer- baarheid van die Wetten door zijn eigen leven te bewijzen. Hiertoe en hiertoe alleen aan-

De dogma's leeren, dat God toorn en wrekt, dat Hij onze zonden aan Zijnen Zoon met den dood des kruises heeft gestraft en dat Deze ons met de eenige offerande zijns lichaams verlost heeft. Christus echter roept van Zijn Kruis Gods kinderen toe, dat Zijn en Hun Vader alleen liefde is en niet wreken of veroordeelen kan en dat zij de hemelen slechts op eigen kracht kunnen verwerven, zooals Hijzelf dit bewees! Twee leerstellingen, een aardsche en een Goddelijke. De eerste gebouwd op overleveringen van stoffelijk-gebonden menschen, de tweede op verschrikkelijke, maar daardoor onherroepelijke wijze waar gemaakt door den God-mensch, hangend aan een paal, tronnend boven de massa. De laatste is de onze. Aan u om te kiezen, welke gij wilt navolgen. Die, welke u misleidt en schaadt door een ander voor de delging van uw zonden en uw verlossing verantwoordelijk te stellen, of die, welke u dwingt tot een vreeselijk, langdurig gevecht tegen u zelf, maar die u eens, zooals Christus het ondervond, gaaf en krachtig zal voeren tot voor de poorten van het Koninkrijk Gods!

3

GIJ EN IK ONDER HET KRUIS

Het is in de dagen van Paschen. Gij en ik begeven ons op weg naar den Calvariënberg, zooals we dat nu reeds twee duizend jaar deden. We gaan er heen om er een misdadiger te dooden. Weinige uren geleden veroordeelden we hem bij monde van onzen hoogepriester Caïphas en den landvoogd Pilatus tot den kruisdood.

In de rechtzaal zelf kregen we geen plaats, maar buiten hoorden we genoeg bijzonderheden om mede onze houding te bepalen.

We stonden naast elkaar, gij en ik, en vormden met de anderen een granieten muur, waarop het woord van den rebel als een botte beitel afgleed. We dachten hardop aan hetzelfde: Dat deze dweper zichzelf buiten onze gemeenschap had geplaatst door er zich bóven te stellen. Hij had bij iedere gelegenheid betoogd, dat ons leven niet deugde, ook al volgden we nu nog zoo nauwkeurig de geboden van de Schrift. Hij had ons voor huichelaars gescholden, die naar buiten witgepleisterde graven waren, maar vol verrotting van binnen. Hij beweerde, dat we hard en wreed waren en zelfzuchtig in onze liefde.

Had Caïphas dan ongelijk, dat hij dezen hoogmoedigen mensch vroeg, waaraan hij het recht ontleende zoo vernietigend te oordeelen? Hij had geantwoord, dat hij de zoon van den Eeuwige was en als zoodanig boven de menschen stond. Door deze godslasterende

woorden toonde hij zich een rebel tegen den staat, tegen de maatschappij, tegen de kerk, tegen God! Hierom verdiende hij den kruisdood, die Caïphas als plichtsgetrouw, vroom dienaar van religie en regeering tegen hem had geëischt. Hij deed dit met de hand op de Heilige Boeken — uit naam van den Schepper, uit naam van u en mij, die niet kunnen en mogen toestaan, dat onze liefde voor God en naaste door Satans trawanten wordt gehoond.

Deze Jezus Christus, deze onverlaat, moest sterven en we schreeuwden mee, gij en ik, in het koor, dat riep: „Kruisig hem! Kruisig hem!”

We voegen ons tusschen de menigte, die zich rijen dik heeft opgesteld langs den laatsten weg, welke de ter dood veroordeelde koning zal gaan. Het recht krijgt zijn loop en we bewijzen onzen Heer, dat we raad weten met zijn duivelen!

We schudden onze hoofden, wanneer hij nadert, gedeckt door de geschenken van zijn volk: een kroon van doornen en een kruis, dat kilo's weegt, als scepter. Hij is zóó maar een armzalige figuur, de zoon van den Eeuwige, de Man Gods! Zijn beenen kunnen hem bijna niet dragen. Het stof, dat zij opwerpen, zet zich vast in de wonden en maken zijn gezicht nog afzichtelijker. En deze mensch durft zich de bevrijder van ons volk te noemen! Van zulk een miserabelen stakker zou de Eeuwige Zich bedienen om over Zijn werelden te regeeren! De duivelen lachen nog om hem — hoe zouden de Engelen hem dan te hulp willen komen! In heilige verontwaardiging over zoo'n gedrag graaien we in het straatvuil om er hem mee te gooien. We zetten onze longen uit en schreeuwen.

Nu is hij op onze hoogte. Nu wendt hij het hoofd en raakt zijn blik den onzen. We voelen een schok, die ons verlamt, onze armen zakken, onze schreeuw breekt af. Wat is er toch met dezen mensch?!

Duizenden malen veroordeelden we hem tot den dood, evenzoovele malen sloegen we hem aan het kruis en toch is zijn blik in niets veranderd en straalt deze als de eerste maal. Is deze mensch dan nooit te dooden? Breken deze wonderlijk-klare oogen dan nimmer? Hij is ons voorbij. Verwezen zien we hem na, terwijl hij struikelend den Calvariënberg beklimt. Dan priemt, voor het eerst in al die eeuwen, een vreeselijke gedachte door ons heen. Stel eens voor, stel eens voor, dat deze geteisterde, maar blijkbaar onoverwinnelijke mensch toch de Koning is, die de profeten beloofden. Dat hij waarlijk is, die hij zegt te zijn: de Zoon Gods, het licht der Waarheid, de Herder, Die waakt en vrijmaakt! Hoe is zijn kracht, zijn liefde, zijn blik anders te verklaren?

En wij brengen hem ter dood, wij kruisigen hem! Gij en ik! We gelooven goed te doen en onzen Heer te behagen! Het bloed vloeit uit onze hersens, onze adem stekt — en daar, een honderd meters van ons

af, voltrekt zich het noodlot. Nu herwinnen wij onszelf. We dringen ons door de opgewonden-joelende menschenmassa naar voren en bereiken de Schedelplaats. Hier zien we hoe ruwe soldatenhanden hem ontkleeden en op het kruishout leggen. We zien, hoe zij de spijkers door zijn vleesch jagen. We willen schreeuwen, maar brengen geen geluid uit. Duizenden malen, in lugubere regelmaat, stonden we hier en verzuimden geen middel om zijn lijden te vergroten — overtuigd van de rechtvaardigheid zijner straf. We juichten als het volk nu, wanneer de beulen het kruis met een forschen zwaai omhoogrichtten, zoodat hij met zijn volle gewicht aan de spijkers hangt. God, o God, wat doen wij?!

Een vreemde kracht dwingt ons op te zien en zijn oogen te zoeken. Uit de wond, die op zijn gelaat is, straalt weer de eeuwenoude, maar immer dezelfde blik. Is deze het, die ons losmaakt van onszelf en ons in Zijn wereld, Zijn weten heft? Het moet wel zoo zijn, want plots zien wij de gebeurtenissen hier in een ander, verbijsterend licht. Afschuwelijke vragen martelen ons innerlijk. Was het gelijk aan Caïphas' kant, was het aan onze zijde? De procedure klopte. Maar klopte zij werkelijk? Kan een God van liefde willen, dat we dooden? We denken aan steenen en kruisen, aan arena's en brandstapels, aan galgen en vuurpeletons. We denken aan de miljoenen, die in den naam van de Goddelijke rechtvaardigheid onder het prevelen van gebeden werden gemarteld en afgeslacht. Eischt de Eeuwige dit van overheid, van kerk of individu? Of heeft deze Christus gelijk, wanneer hij de wereld bezweert, dat Zijn Vader het dooden onder welke omstandigheid dan ook verbiedt? Caïphas staat te midden van zijn opperpriesters en ziet voldaan toe hoe het recht zich voltrekt. In hun gezichten zien we die van inquisiteurs en rechters, terwijl zij richten over hun schuldig bevonden naasten. „In naam van recht. In naam van God”. In alle talen van de wereld herhalen zij deze woorden en telkens met dezelfde zekerheid. Maar wat blijft er van dit recht, van deze zekerheid over, nu zij hier op Golgotha staan, onder het Kruis van Christus? Onder het Kruis van Hem, die de betrekkelijkheid van het menschelijk recht heeft aangetoond door het te stellen tegenover de gerechtigheid van Zijn Vader?

Bange, beklemmende vraag: welke mensch, welke rechter is zoo universeel, dat hij zonder fouten kan richten over zijn naasten? Welke rechter kent de diepte van de menschelijke ziel en van zichzelf, de draagwijdte van een handeling? Welke rechter durft hier op Golgotha onder het oog van Christus een oordeel te vellen? Caïphas staat met andere vertegenwoordigers van de kerk op een afstand toe te zien. Hij bidt en zijn felle, donkere oogen glinsteren triomfantelijk nu de vijand van zijn geloof, van zijn God, den dood ingaat.

Vreeselijke gedachte: Hij, die zich Gods zoon noemt en door de verlichte kerkheeren derhalve als een gemeene misdadiger wordt gekruisigd, Hij, is de eenige hier, wiens woord en blik liefde bevatten. In de kerken en tempels der wereld zingen miljoenen geloo-

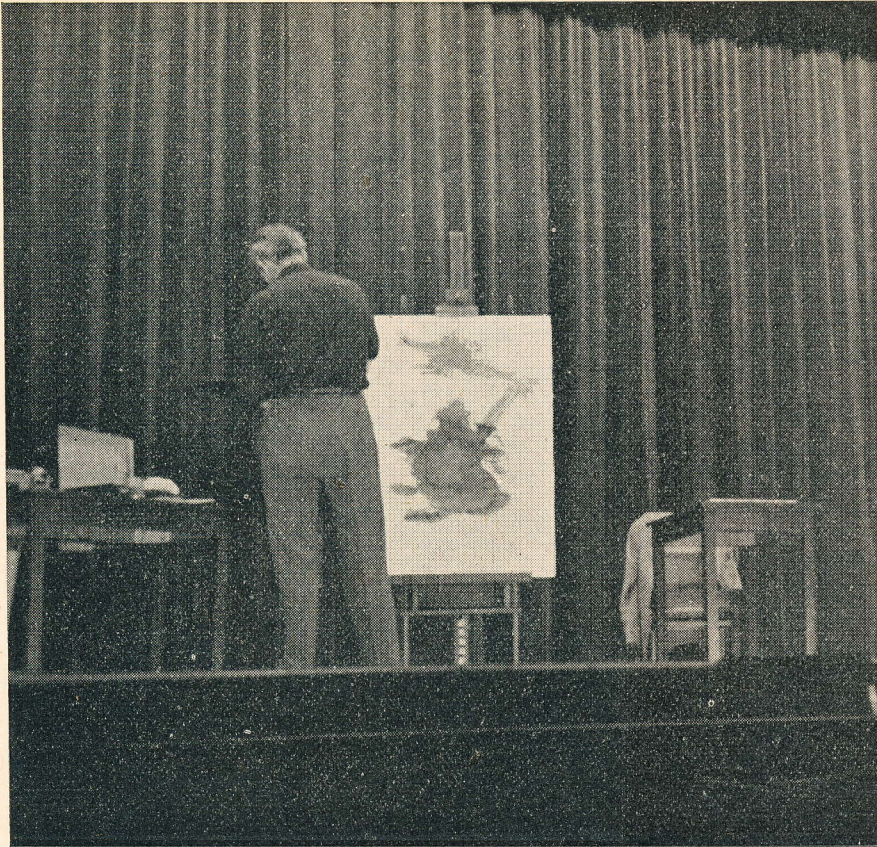
vigen den Heere lof en spreken priesters en predikanten van de eenig-ware kerk, die zij vertegenwoordigen. Ook hier op Golgotha klinken hun gezangen en woorden door, maar de Man aan het kruis ziet er aan voorbij en terwijl zijn oogen zich met tranen vullen, aanschouwt hij brandstapels, beeldenstorm en broodroof. En we hooren zijn vraag: „Dient gij zóó uw God, die volmaakt is in Zijn liefde?” Meedoogenlooze vraag, waarop het antwoord uitblijft...

Achter Pontius Pilatus staan de regeerders van alle tijden. Heidenen en Christenen. Nimmer zagen wij den waanzin van hun decreten scherper dan hier in de drukkende stilte van Golgotha. Zij achten zich door het lot of door den Eeuwige boven de gemeenschap gesteld en offerden de gelden daarvan op aan leger en oorlog, terwijl de armen en zieken verkommerden.

Alle volken der aarde, alle rangen en standen, scharen zich rondom het kruis en zien in de spiegels van Christus' oogen zichzelf. Hoe voelt zich hier de rijke, die in weelde baadt door list, bedrog en hardheid? Hoe de handelaar, de criticus, die leven door het bloed en zweet van anderen? Hoe de geleerde, die den geest negeert en de stof aanbidt?

Hier op Golgotha staan wij allen naakt. Gij, ik en de anderen! We zien toe, hoe een soldaat Christus' zijde met een lans doorboort. Duizenden malen zagen we het en verheugden we ons er over. Nu echter scheurt de lans ons eigen vleesch en schreien we —

Zie vervolg pagina 6, links onder

III

(vervolg van pagina 5)

van pijn, van wroeging. We zouden op de knieën willen vallen en ons gelaat in het zand begraven. Maar iets houdt ons staande. Christus' oogen! Zij openbaren ons aan onszelf, zij toonen ons de onvolkomenheid van onze hoedanigheden. Onze oude zekerheid vloeit weg. Maar een nieuwe komt er voor in de plaats, de zijne, die hem in de eeuwen onoverwinnelijk maakte. Die in ons zal blijven, zoolang wij zijn Weg, zijn Leven en zijn Waarheid zullen volgen met de stiptheid, die hij hier op Golgotha het schoonst bewees. Tweeduizend jaar duurde het vooraleer gij en ik zijn leer begrepen. Een langen tijd voor ons menschen. Niet echter voor God, onzen Schepper, Die eeuwig is in Zijn geduld en Zijn belooning!

JOZEF RULOF'S SCHILDERDEMONSTRATIE

EEN AFDOEND ANTWOORD!

Zij, die nog twijfelden aan Jozef Rulof's occulte schildersgeaven, hebben Zondag 23 Maart te Rotterdam een stevig antwoord gekregen. Een tot de laatste plaats bezet „Palace” was er getuige van, hoe zich in hem een transformatie voltrok, die hem tot een begaafd en geroutineerd schilder maakte. In het bijzonder de kunstschilders toonden hun ongeloof en zeiden stereotiep: „Ik moet ze eerst zelf zien maken!” Anderen beweerden, dat Jozef Rulof naar een schablonen werkte, terwijl weer anderen zeiden het adres te weten, waar hij zijn schilderijen liet maken. Al deze twijfelaars en betweters kregen tijdens de demonstratie de waarheid te zien, zoo duidelijk, zoo overtuigend, dat alleen een vijand van Jozef Rulof, een vijand van het occultisme haar nog een leugen kan noemen. Het was niet menschelijk meer, zooals hier een doek werd opgezet en uitgewerkt, hetgeen ook het oordeel was van een der aanwezige schilders, die getuigde: „Zulk een zekerheid, zoo'n raffinement in de behandeling en den opbouw van de verf zag ik nog niet. Om dan nog maar niet te spreken van de con-

centratie, die door geen aardsch mensch kan worden opgebracht, staande voor honderden oogen, die geen seconde aflieten!”

Eens schreven wij in een artikel over Jozef Rulof's occulte kunst voor de „Constgesehen”, dat de astrale schilder, los als hij was van de stoffelijke wetten en

Bij de foto's

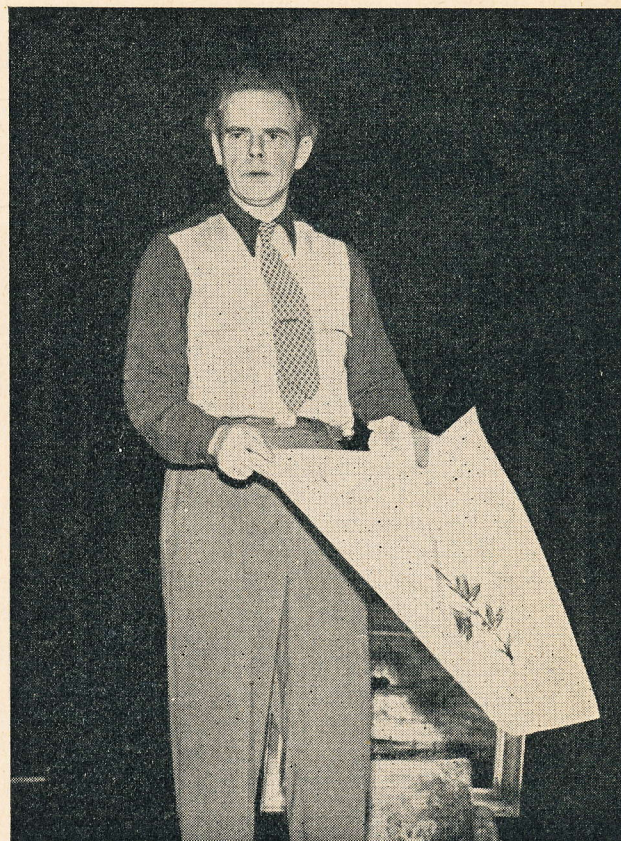
1. Onder groote spanning van honderden toeschouwers zet Jozef Rulof, in bezit genomen door een astrale persoonlijkheid, de eerste streken op het tachtig cm breede en honderd en tien cm hooge hock.

2. Terwijl nog niemand eenig vermoeden heeft, van wat er uit de verfmassa zal groeien, penseelt de kunstenaar onder diepe stilte van het publiek verder. Terzijde rechts een werk, dat door Vincent van Gogh ontstond.

3. Met een zekerheid, die elken schilder in de zaal verbaast, werkt de astrale kunstenaar voort — scherp geconcentreerd, energiek en toch rustig. Vijftien minuten later zal het doek gereed zijn.

levend in de macht van de hemelen, zijn werk „omgekeerd” en zelfs in het volslagen duister kon volvoeren. Sommigen, die ik later sprak, geloofden het niet. Nu hebben zij met eigen oogen kunnen zien hoe de schilder zijn doek voor het gereed was onder een verrast gemompel van de toeschouwers plotseling omkeerde, zoodat de voorstelling toen eerst goed zichtbaar werd. Niet zoodra was dit werkstuk van den Franschen schilder Clermont beëindigd of Meester Yongshi nam het instrument over en vervaardigde in den tijd van acht minuten een zijner fraaie bloemmotieven. Hierna werd het bliksemsnel overgenomen door den teekenaar, die eens onder den naam Van Rheenen op aarde de kunst diende, en nu, puttend uit dat gevoel, thans in ongelooflijk weinig tijd met houtskool een tweetal teekeningen maakte. Al met al een vertoon van zekerheid en macht, dat eerbied afdwong. Zoo zelfs, dat de heer Wagener, de recensent, die voor de demonstratie insinueerde, dat Jozef Rulof een bedrieger was — na afloop, zijn houding niet beter wist te bewaren, dan door lyrisch uit te wijden over muziek, geserveerde koffie en de „combinatie van des schilders costuum”, om hierna „naar eer en geweten” vast te stellen, dat Jozef Rulof zich bediend had van een „stijfsel-truc”. We proeven uit zijn stukje, dat de druiven hem te zuur bleken, maar we vragen hem niettemin, mede uit naam van de honderden toeschouwers, waar hij in vredsnaam die stijfsel heeft gezien. Op het podium was ze niet. Misschien

wel in den foyer, waar hij tijdens de demonstratie voor een deel zijn tijd doorbracht?

Deze heer Wagener gelooft niet in het voortbestaan van de ziel — Jozef Rulof doet dat wel en hij kreeg er boeken, voordrachten en schilderijen door, die voor duizenden geluk betekenden, hun levens ten goede veranderden en hen tot Golgotha brachten. De heer Wagener en de zijnen mogen nu zelf uitmaken, wiens geloof nuttiger is voor mensch en gemeenschap!

Bij de foto's

Links boven: Terwijl het doek links in precies een-en-veertig minuten beëindigd wordt, is dat wat hij op deze foto onder handen heeft in acht minuten voltooid!

Foto links onder: het instrument van de hemelingen toont den toeschouwers een in enkele oogenblikken vervaardigde houtskoolteekening.

Foto boven: Na de demonstratie spreekt Meester Zelanus tot de menigte en verklaart haar o.a. de beteekenis van het occulte schilderen.

(De serie van 16 foto's, waarvan wij er hier enkele plaatsen, werden vervaardigd door Fotobureau C. Kramer, Schietbaanlaan 89a te Rotterdam, waar zij tevens te bestellen zijn.)

Betracht (eindelijk) stilte!

De regels, die wij hier voor u neerschrijven, willen gelezen en verstaan worden. Eigenlijk moesten zij overbodig zijn, maar de feiten, waarvoor gij ons plaatst, bewijzen, hoe nuttig en noodig zij zijn. Reeds bijna twee jaar lang zit gij neer in de wijsheid van de Engelen en hoezeer deze uw leven opvoert, zeggen uw mondelinge en schriftelijke getuigenissen.

Na de voordrachten van de Meesters en ons, kunt gij echter allen weten, dat het woord zijn waarde en zijn waarheid eerst aantoonst door de daad, die er op volgt. Wij willen concreet zijn: Gij zegt ons bij elke gelegenheid, dat het woord en de aanwezigheid van de Godsgezanten u vervult van eerbied, van dankbaarheid — gij handelt er in het algemeen echter niet naar! Ondanks alle verzoeken, ondanks waarschuwingen aan den muur betracht gij voor en na de zittingen nog altijd geen stilte. Liever schudt gij luidruchtig en omstandig handen en praat gij alsof ge op een theekrans bijeen zit — tot zelfs op de Inwijdingsavonden geschiedt dit. Wat blijft er nu van uw eerbied, waarvan uw mond vertelt, over? Ontleed dit gedrag en ge moet vaststellen, dat het minder dan stoffelijk is, want al het gewone, aardsche fatsoen veroordeelt het als onbeschaafd. Wat eischt de geestelijke graad, waarnaar gij streeft, dan wel? Dat gij u al op den dag van de zitting afstemt op het samenzijn met de Meesters; dat gij uw gevoel gereed maakt voor het ontvangen van de astrale wijsheid, die eens uw deel moet worden; dat gij u in stilte neerzet, wetend, dat ge heiligen grond betradt; dat ge u openstelt voor de schoone muziek, die gespeeld wordt om uw gedachten op een hoogere werkelijkheid te richten en niet om in rumoer verloren te gaan. De geestelijke graad wordt door u beleefd, wanneer u na de Wijsheid van de Meesters, die u in liefde werd geschonken, te hebben aangehoord, in reine en vruchtbare meditatie een wijle neerzit om haar geheel in uw hart te sluiten. Ziet gij, zoo toont gij de waarachtigheid van uw woord en bevestigt gij uw gevoelens. Dan eerst zijt gij waarlijk leerlingen en zijt gij een voorbeeld voor anderen, die uw houding zullen navolgen, precies zoo ijverig als zij thans nog deelnemen aan het rumoerig en onvruchtbaar gepraat. Gij komt tot ons om te leren, zegt ge, welnu, aanvaardt dan dit ernstige woord en handelt er naar!

Notities van de Redactie

★ Ons volgend nummer schrijft over de leer en de persoonlijkheid van Jiddoe Krishnamurti. Het opent een artikelenreeks over de „Hellen en Hemelen” en laat het licht van de Meesters schijnen over belangrijke kwesties als de crematie en de vivisectie.

★ De voordracht van Meester Zelanus op Zondag 6 April, eersten Paaschdag, handelt over: „Golgotha en de Menschheid”. Deze wordt gegeven in de

Schouwburgzaal van „Odeon”, Gouvernestraat

(niet te verwarren met de kille „pijpenla” waarmede we door gebrek aan beter eens genoeg moesten nemen!).

★ Het boek van Meester Zelanus „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien”, is geheel uitverkocht. Er is den drukker inmiddels opdracht gegeven tot het vervaardigen van een nieuwen druk. Zoodra het boek weer te verkrijgen is, volgt hieromtrent een mededeeling in „Evolutie”. Daar in leest u binnenkort ook meer over een nieuw prospectus, dat schrijft over het Genootschap en de inrichting daarvan, alsook over „Evolutie”. Gij kunt er straks een aantal van bestellen om deze onder uw relaties gratis te verspreiden.

★ Voor de velen, die ons hiernaar vroegen, herhalen wij de toezegging, die Meester Zelanus na afloop van de schilder-demonstratie in Rotterdam deed:

er volgt er nog een in Den Haag.

De datum er van is nog niet vastgesteld. Zoodra dit het geval is, licht „Evolutie” u hieromtrent in.

LAAT ONS BIDDEN

Gebed, uitgesproken te 's-Gravenhage tijdens een Zondagmorgenwijding van Leo Uittenbogaard

„Mijn Christus, Gij, die mijn Vader, mijn Moeder, mijn Broeder en Zuster wilt zijn, Mijn Meester, vol vertrouwen zend ik mijn woord door de ruimte omhoog, wetend, dat het Uw oor zal bereiken. Mijn Christus, ik ben dankbaar, dat ik stilaan iets van Uw Wezen, iets van Uw Boodschap ga begrijpen. Vaak heb ik eerbiedig en bekommerd naar U opgezien, zooals Ge krimpand van pijn en bloedend aan het kruishout hingt. U zoo lijdend te zien sneed mij in mijn ziel en ik vond de woorden niet, waarmee ik U troosten wilde. Ik kon niet helpen, dat mijn gevoelens verward waren, verward doordat ik de diepte, den omvang en de betekenis van Uw kruisoffer niet begreep. Welke bedoelingen streefde U na, toen Gij, Goddelijk bewuste, U als een weerloos aardsch mensch aan uw beulen overgaf? Wat wildet ge van het ruwhouten misdadigerskruis af de wereld en den eeuwen toeroepen? Na tweeduizend jaren

weten wij het nog niet en daaraan ligt het misschien ook, dat we nog geen kans hebben gezien Uw liefdeboodschap in praktijk te brengen . . . En liever dan ons af te martelen om achter de universele betekenis van Uw daad te komen, volstonden we met naar uw gebroken en bebloede lichaam te kijken. En we maakten Uw kruis na in millioenen aantallen en we begrepen het eerste en eenige niet! We maakten er een warenhuisartikel van en droegen dit op ons hart, maar we wisten niet wat we droegen. Vergeef ons dit, o Christus! Dit gaat, wat ons hier betreft, nu anders worden. We zullen niet langer alléén maar staren naar Uw geteisterde lichaam, hoe lief en heilig die tempel ons ook is. We zullen thans tot verstaan en begrijpen trachten te komen van Uw géést, die eeuwig en onvergankelijk is. Uit de woorden van de Meesters, onze geliefden aan gene zijde van het graf, uit de woorden van hen, die in uw voetstappen traden en uw weg gaan, weten we wat Ge ons van Uw hoge kruis af toeriep: Weest in liefde dienstbaar, Mijn Kinderen, en dit met inzet van uw geheele zijn! Volstrekt lief te hebben, ook hen, die wij niet begrijpen of niet begrijpen kunnen, doordat zij ons in gevoel, in wijsheid ver vooruit zijn. Volstrekt lief te hebben alles wat leeft: het is Uw moeilijke en onontkoombare gebod. Zoo moeilijk dat de mensch het onnavolgbaar acht en stellig gelooft met minder te kunnen volstaan. Uit naam van God eischt Ge evenwel alles van ons en Gij gaaft als Gods volmaakte Kind Zelf het voorbeeld. Gij weet, dat alleen de mensch, die alles inzet wat er aan kracht in hem leeft, gaaf en sterk genoeg is om een hemel, een volmaakten graad Gods dus binnen te gaan en in bezit te nemen. God moet dit eischen, want met minder is Zijn Schepping, is Zijn bewustwording niet eigen te maken. En Hij kan dit eischen, omdat alle voorwaarden om te slagen in ons aanwezig zijn. Oh, mijn Christus, nu kennen wij Uw opgave; we moeten ons uitputten in alles wat we ondernemen, in ons denken en doen, den ganschen langen dag, en mogen nimmer tevreden zijn. Een hemel laat zich niet koopen of winnen met gemakzucht. Het bereiken ervan eischt alles van ons, alles en nog méér.

Dit woord wil ik vandaag en morgen en steeds weer op me laten inwerken, want dit zal me tot Golgotha brengen, tot de plaats, waar het voor alle eeuwen en voor alle menschen gelding kreeg. Daar, mijn Christus, mijn lieve, lieve Meester, wil ik op gezette tijden in gedachten toeven; daar aan Uw voeten, in het licht van uw bewustzijn, wil ik nadenken over mezelf, streng en zonder toegevendheid met Uw heilig bevel voor oogen. Daar, overstraald door Uw licht, wil ik in mijzelf zien en alles achterhalen en bloot leggen wat er aan giftigheid, jaloerschheid, achterdocht, hoogmoed, kleinzieligheid, onbewuste gevoeligheid in me is, opdat ik tegen al die neerhalende eigenschappen fel, onverbiddelijk en bij voortduring den strijd kan aanbinden. Daar onder Uw kruis wil ik U vragen mij te helpen, niet door mij mijn lasten af te nemen, niet door mij te troosten, maar door mij aan mijn plichten, aan mijn taak en aan mijn doel te herinneren. Ik wil U daar vragen mij te helpen, door mij te beproeven, want daardoor alleen kan ik aan ervaring winnen, waarna mijn bewustzijn zal groeien. Telkens en telkens wil ik den Calvariëenberg beklimmen en deze tochten zullen mij krach-

Drie jaar geleden ontmoette ik hem voor het eerst. Toen sprak hij nog niet over dat wat hem later zoo vaak tot mij zou voeren. Hij had juist het eerste deel van „De Blick in het Hier-namaals” gelezen en op zijn eigen levendige manier vertelde hij, hoe dit boek hem „binnenste-buiten” had gekeerd. Hij had God in de jaren leeren haten door de wreedheden, die zijn vroegere kerk in Hem prees. In dit boek echter was God hem als een liefdevolle en rechtvaardige Vader tegemoet getreden om hem den weg te wijzen naar een goed en zinvol leven. Er moest echter veel meer propaganda voor dit en de andere boeken van André worden gemaakt, zoo vervolgde hij, terwijl zijn hand al even beweeglijk was als zijn mond. Er waren nog duizenden zoekers zooals hij, die het geluk zouden voelen, dat hij nu bezat, wanneer zij maar tot lezen werden aangezet. Hij zou graag helpen bij het samenstellen van een krachtig en geestdriftig prospectus . . . Glimlachend liet ik hem uitspreken, blij met zijn jonge, schuimende voortvarendheid. Toen ik hem uitliet, wist ik dat dit niet zijn laatste bezoek zou zijn. De volgende maal, dat hij me opzocht, deed hij zijn best om opgewekt en enthousiast te doen, maar een kind kon zien, dat hij zorgen had. Wat hem hinderde, liet zich echter niet makkelijk verwoorden en om hem te helpen vroeg ik hem me iets van zijn leven te vertellen. Nu opende zich zijn ziel. Ik moest geen hoogen dunk van hem hebben, zoo zei hij, terwijl hij strak naar buiten keek als was hij bang, dat zijn moed breken zou in mijn oogen. Hij was wellicht de slechtste mensch, die ooit tegenover mij had gezeten. Steeds opnieuw beging hij dezelfde afschuwelijke fout, hoe hij ook vocht, en hij haatte zichzelf om zijn gemeenheid, zijn zwakte! In zijn wanhoop zou hij er dan maar liever een einde aan maken!

Ik liet hem uitspreken en bij zijn biecht dacht ik aan mijzelf. Ik zei hem, dat geen enkel kind van God zonder dezelfde fout te maken het Al betreden had en dat elke hemeling zijn eigen deel bijdroeg om de hellen te verduisteren. Door echter onverpoosd te vechten tegen hun neerhalende eigenschappen kwam eindelijk de overwinning van hun betere-ik en verzekerden ze

zich van een plaats in de Sferen van Licht. Hij was niet afschuwelijk door zijn slechte daad, hij was het, doordat hij den strijd er tegen had opgegeven en zoo haar bestaan had aanvaard. „Sta niet langer stil bij wat geschiedde, verlies je niet in wroeging of zelfbeklag, maar benut die krachten voor het nieuwe gevecht en het volgende — eens zul je slagen!” Mijn woord hielp en toen hij mij verliet, waren zijn stap en oogen lichter.

De laatste maal, dat hij naast mij zat, was hij er erger aan toe dan ooit. Weer en weer was hij in zijn fout gevallen en nu zoo diep, dat hij zeker wist tot de hellen te behooren. Hij was een duivel, hij, die alle boeken van André las en van de Meesters zelfs een taak kreeg toebedeeld. We moesten hem maar loslaten, hij behoorde niet tot ons, wat hij deed was onvergeeflijk. Nu ging zijn woord in een krampachtig snikken over. Er is niets erger dan een man te zien schreien en verward vroeg ik me af, wat ik hem nog zeggen kon. Toen viel mijn blik op een beschrijving van Jezus' Leven. Ik sloeg het boek open en bad met alle kracht in mij, dat ik hierin het bevrijdende woord zou vinden. Ik las:

„Vrouwe, waar zijn zij, die u aanklaagden? Heeft niemand u veroordeeld?” Zij antwoordde: „Niemand, Heer.” Jezus zeide haar: „Ook Ik zal u niet veroordeelen. Ga en zondig niet meer!”

Christus, de groote, heerlijke Christus vergaf alles en allen. Geen zonde was hem te groot, geen liefde te gering. En hij, die als een melaatsche tot mij kwam, als een deerniswekkende, wanhopige schuldenaar, voelde zich door Christus' woord opgeheven uit zijn modder — en ik met hem. Zoo diep kunnen wij niet vallen, zoo vreeselijk kan onze zonde niet zijn, of Christus is daar om ons op te vangen en onze afzietelijkheid te bedekken met zijn mantel van mededoogen. Ik keek mijn vriend na, toen hij tusschen de boomen verdween. Mijn hart zong als het zijne, zong als de vogel, die van een tak opvloog, den hemel tegemoet!

(Vervolg van Gebed)

tig maken. Op de plaats van Uw kruis wil ik mij in Uw leven verdiepen, want zoo zal ik aan wijsheid winnen! Daar wil ik trachten de mate van Uw offer te doorgronden en door de tranen, die ik dan schrei, zal mijn liefde gedijen.

Hoog op Golgotha staat Uw ruwhouten kruis, in zijn bruten eenvoud sprekender dan welk symbool ook, boven alle tijden als een waarschuwing, een voorbeeld, als de hoogste vervulling van de dienstbaarheid. Daarheen wil ik gaan en dan leven in het pure licht van het kruis, dat dieper en voller straalt dan het licht van alle sferen te zamen, doordat het Goddelijk is, en hierin zal ik mijzelf zien en mijn betrekkingen tot God en

mijn medemensch. En dan, strevend en strijdende, altijd bezig, altijd bouwend, zullen er bloemen groeien op de plaatsen, waar mijn voeten zich zetten. En ik zal die brengen tot U, mijn Christus, die voor alle tijden op Golgotha te vinden is, dáár, waar U door het verschrikkelijke lijden tot den hoogsten triomf kwam. Ze zullen kleurig en geurend zijn, mijn bloemen, doordat ze uit dienende liefde ontsproten, want een voedzamer bodem is er niet. Ik zal trachten, mijn lieve, lieve Meester, Uw verheven voorbeeld te volgen, want ik weet, als ik slaag, zal Golgotha nog schooner stralen!

Amen”

Op 22 Maart werden we verblijd met de geboorte van een meisje. We gaven het de namen

MYRA MARGARETHA VERONICA

In overgroote dankbaarheid,

Nellie, Leo en André Uittenbogaard.

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur, behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot 5 uur

JOH. H. FAANHOF

Makelaar in onroerende goederen . Beheer administratiën . Taxaties

1ste hypotheek beschikbaar

Van Haemstedeweg 91 te Zandvoort

VOOR ALLE SOORTEN REPARATIES
AAN UW FIETS, UW STRIJKIJZER,
UW STOFZUIGER, ENZ.

FRANS ONDERWATER

NEWTONSTRAAT 499 — DEN HAAG
BEKWAAM, VLUIG EN VOORDEELIG!

Waarschuwing!

Voor ons Genootschap treedt als magnetiseur alleen op de Heer J. KOPPERS

Zijn adres is:

Goudenregenstraat 15 — 's-Gravenhage

MEDEDEELINGEN

Rooster van de voordrachten.

's-Gravenhage.

Gebouw Diligentia, Woensdag 9 en 16 April, 8 uur: Jozef Rulof.

Zondag 13 April, 10 uur 15: Leo Uittenbogaard.

Amsterdam.

Gebouw Sarphatistraat 8, Dinsdag 8 en 15 April, 8 uur: Jozef Rulof.

Rotterdam

Gebouw Odeon, Schouwburgzaal, Gouvernestraat, Zondag 6 April, 10 uur 15: Jozef Rulof.

WIE HELPT MEE

AAN EEN GOED EN VRUCHTBAAR WERK?

Doordat verscheidene boeken van Jozef Rulof uitverkocht en door den heerschenden papiernood niet meteen te herdrukken zijn, moeten velen de lezing er van ontberen. Gij, die de boeken in uw bezit hebt en er iederen dag weer uit kunt putten, weet, wat dit gemis voor hen beteekent. Om hierin te voorzien, zijn we voornemens in verschillende plaatsen bibliotheken op te richten, die de boeken voor een kleine prijs uitleenen. Dit plan kan echter alleen met uw hulp slagen! Wie uwer is bereid ons een of meer boeken uit zijn bezit af te staan om daardoor uw naasten in de gelegenheid te stellen zich door de wijsheid van de Meesters te verrijken? Gaat u uw serie boeken eens na, wellicht bezit u een deel dubbel en misschien zijn er werken onder die

u al zoo vaak las, dat u ze kunt „droomen”. Terwijl u dan wacht op de herdrukken, kunnen anderen lezen! Bedenkt: ook zij hebben recht op de zegeningen van de Meesters — ook zij loopen met duizenden vragen en snakken naar de universeele waarheid. Bedenkt ook, dat gij de taak hebt de Leer uit te dragen en dit geschiedt niet of maar ten deele, wanneer uw boeken in uw kast rusten! Met vereende krachten moet het mogelijk zijn in korten tijd velen te kunnen helpen. Het is de wensch van de Meesters — kunt gij dan nog traag of zelfzuchtig zijn?

Uw zendingen worden gaarne in ontvangst genomen door het secretariaat van het Genootschap:

Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Inteekenbiljet

Ik verzoek u mij te noteeren voor abonnement(en) op het tijdschrift „EVOLUTIE” gedurende een jaar/een half jaar *. De betaling geschiedt door overschrijving op giro. 7112 van de Ned. Handel-Maatschappij, Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. Evolutie, of per postwissel Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Naam _____

Adres _____

Datum _____

* Doorhalen wat niet gewenscht wordt